

PROCEDURA ROZPOZNAWANIA WCZESNYCH OZNAK AGRESJI U DZIECI W PRZEDSZKOLU SAMORZĄDOWYM NR 5 W SKAWINIE

Przeprowadzenie regularnych szkoleń dla personelu w zakresie rozpoznawania wczesnych oznak agresji oraz technik interwencji.

Obserwacja zachowania dzieci:

Systematyczne obserwacje zachowań dzieci podczas codziennych aktywności, zabawy, interakcji z rówieśnikami i dorosłymi.

Dokumentacja obserwacji:

Tworzenie notatek dotyczących wszelkich przejawów agresywnych zachowań, w tym daty, okoliczności i uczestników zdarzeń.

Wczesna identyfikacja:

Analiza obserwacji w celu wczesnej identyfikacji dzieci, które mogą wykazywać niepokojące wzorce zachowań.

Wsparcie wewnętrzne:

Konsultacje z psychologiem żłobka lub zespołem wsparcia (jeśli jest dostępny) w celu opracowania indywidualnych planów wsparcia dla dzieci wykazujących oznaki agresji.

Współpraca z rodzicami/opiekunami:

Informowanie rodziców w sposób otwarty i konstruktywny o zaobserwowanych zachowaniach ich dzieci, zapewnienie rekomendacji i wsparcia.

Strategie interwencji:

Stosowanie odpowiednich strategii interwencji behawioralnych, takich jak umocnienie pozytywnych zachowań, nauczanie umiejętności radzenia sobie z emocjami, techniki rozwiązywania konfliktów.

Środowisko sprzyjające rozwojowi:

Utworzenie środowiska żłobka, które promuje współpracę, wzajemny szacunek i pozytywne interakcje między dziećmi.

Przegląd procedur i polityk:

Regularny przegląd i aktualizacja polityk oraz procedur dotyczących zachowań agresywnych i interwencji w celu ich optymalizacji.

Zapobieganie:

Wprowadzenie programów edukacyjnych dla dzieci mających na celu rozwijanie umiejętności społecznych i emocjonalnych, takich jak empatia, współczucie i samoregulacja.

Monitorowanie postępów:

Śledzenie postępów dzieci, które wykazywały oznaki agresji, i dostosowywanie interwencji w zależności od potrzeb.

Podstawa prawna: Konwencja Praw Dziecka

PROCEDURA ZASTOSOWANIA TECHNIK DEESKALACJI

Szkolenie personelu:

Regularne szkolenia z technik deeskalacji i komunikacji interpersonalnej dla personelu żłobka.

Rozpoznawanie sygnałów ostrzegawczych:

Edukowanie personelu w zakresie identyfikacji wczesnych sygnałów ostrzegawczych napięcia lub frustracji u dzieci.

Stosowanie technik deeskalacji:

Spokojny, cichy głos i niewerbalna komunikacja, sygnalizujące wsparcie i zrozumienie.

Zachowanie bezpiecznego dystansu, aby uniknąć poczucia zagrożenia.

Odpowiednie przekierowanie uwagi dziecka na inną czynność lub przedmiot.

Stosowanie technik oddychania lub relaksacji w celu uspokojenia dziecka.

Środowisko sprzyjające deeskalacji:

Utworzenie przestrzeni w żłobku, gdzie dzieci mogą się uspokoić, na przykład kącik spokoju.

Postępowanie w sytuacji konfliktu:

Zachęcanie dzieci do wyrażania swoich emocji słowami.

Mediacja i pomoc w rozwiązywaniu konfliktów w sposób odpowiedni dla wieku dzieci.

Współpraca z rodzicami:

Informowanie rodziców o zastosowanych technikach deeskalacji oraz zachęcanie ich do wspierania tych metod w domu.

Dokumentowanie incydentów:

Dokładne rejestrowanie wszelkich incydentów oraz zastosowanych technik deeskalacji.

Analiza i ocena:

Regularne przeglądanie zapisów incydentów w celu oceny skuteczności stosowanych technik i wprowadzania potrzebnych zmian.

Pomoc specjalistyczna:

W przypadku regularnego występowania agresywnych zachowań u dziecka konsultacja z psychologiem lub innym specjalistą.

Podstawa prawna: Konwencja Praw Dziecka

PROCEDURA OCENY RYZYKA AGRESJI ZE STRONY DZIECKA

Szkolenie personelu:

Przeszkolenie personelu w zakresie identyfikacji oznak agresji i czynników ryzyka u dzieci.

Zapewnienie wiedzy na temat rozwoju emocjonalnego i społecznego dzieci.

Identyfikacja czynników ryzyka:

Obserwacja i dokumentowanie zachowań dzieci, które mogą świadczyć o zwiększonym ryzyku agresji (np. agresja werbalna, zachowania destrukcyjne).

Analiza czynników indywidualnych (historia rodziny, warunki życia) i sytuacyjnych (zmiany w żłobku, interakcje z innymi dziećmi).

Ocena ryzyka:

Przeprowadzenie formalnej oceny ryzyka dla dzieci, które wykazały oznaki agresji.

Wykorzystanie standardowych narzędzi oceny ryzyka oraz konsultacja z psychologiem dziecięcym.

Tworzenie planu działania:

Opracowanie indywidualnego planu postępowania dla dziecka, w którym zaobserwowano ryzyko agresji. Współpraca z rodzicami oraz specjalistami w celu zrozumienia przyczyn i opracowania strategii postępowania.

Interwencja i wsparcie:

Implementacja strategii interwencji, np. techniki deeskalacji, trening umiejętności społecznych, wsparcie emocjonalne.

Monitorowanie skuteczności interwencji i dostosowywanie planu działania.

Dokumentowanie:

Rejestrowanie wszystkich incydentów oraz podejmowanych działań.

Prowadzenie indywidualnych kart obserwacji dla dzieci z zidentyfikowanym ryzykiem.

Rewizja i monitoring:

Regularna ocena postępów dziecka i skuteczności interwencji. Modyfikacja strategii postępowania na podstawie obserwacji i wyników ocen.

Współpraca międzyinstytucjonalna:

W przypadku potrzeby, nawiązanie współpracy z poradnią psychologiczno-pedagogiczną, ośrodkiem pomocy społecznej lub innymi instytucjami.

Postępowanie w przypadku krytycznym:

Określenie procedur postępowania w przypadkach krytycznych, gdy agresja dziecka może stanowić bezpośrednie zagrożenie dla niego samego lub innych.

Podstawy prawne: Konwencja Praw Dziecka.

PROCEDURA KOMUNIKACJI Z AGRESYWNYM DZIECKIEM

Przygotowanie personelu:

Szkolenie pracowników w zakresie technik komunikacji z dziećmi, zwłaszcza w kontekście deeskalacji konfliktów.

Zaznajomienie z technikami rozpoznawania wczesnych sygnałów agresji i odpowiedniego na nie reagowania.

Procedury bezpieczeństwa:

Zabezpieczenie przestrzeni w taki sposób, aby zminimalizować ryzyko uszkodzenia przez dziecko przedmiotów lub zrobienia krzywdy sobie i innym.

Komunikacja bezpośrednia:

Zachowanie spokoju i opanowania przez pracownika w kontakcie z dzieckiem.

Utrzymywanie bezpiecznej odległości, unikanie zagrażających postaw i gestów.

Użycie spokojnego, cichego głosu i prostych, jasnych komunikatów.

Rozpoznanie potrzeb dziecka:

Stosowanie technik aktywnego słuchania, by zrozumieć przyczyny agresji.

Unikanie zadawania dziecku pytań 'dlaczego', które mogą je frustrować.

Użycie afirmatywnego języka:

Skupianie się na pozytywnym przekazie, unikanie negatywnych etykietek.

Zachęcanie dziecka do wyrażania emocji w akceptowalny sposób.

Konsekwencja i granice:

Jasne wyznaczanie granic zachowań, które są akceptowalne, oraz konsekwencji tych, które nimi nie są.

Stosowanie konsekwentnych i przewidywalnych reakcji na agresywne zachowania.

Techniki deeskalacji:

Wykorzystanie technik deeskalacji, takich jak oddychanie, liczenie, używanie słów uspokajających.

Wsparcie po incydencie:

Po uspokojeniu się dziecka, pracownik powinien porozmawiać z nim o zaistniałej sytuacji, wyjaśnić, dlaczego niektóre zachowania są nieakceptowalne i omówić lepsze sposoby reagowania.

Dokumentowanie:

Dokładne dokumentowanie incydentów agresji oraz podejmowanych działań.

Analiza każdego zdarzenia w celu zrozumienia kontekstu i poprawy przyszłych interwencji.

Współpraca z rodzicami:

Informowanie rodziców o zaistniałych incydentach w sposób konstruktywny i szukanie wspólnych rozwiązań.

Szkolenie i wsparcie:

Regularne szkolenia dla pracowników z zakresu technik komunikacji i postępowania z agresywnymi zachowaniami.

Zapewnienie wsparcia psychologicznego dla personelu w razie potrzeby.

PROCEDURA TWORZENIA „BEZPIECZNY PRZESTRZENI” DLA DZIECI

Zasady ogólne:

Przestrzeń w żłobku jest wolna od niebezpiecznych przedmiotów i substancji.

Meble i sprzęty są dostosowane do wieku dzieci i bezpieczne w użyciu.

Przestrzeń jest regularnie czyszczona i dezynfekowana.

Bezpieczeństwo fizyczne:

Zabezpieczenie gniazdek elektrycznych, ostrych kantów, schodów i wszelkich innych potencjalnych zagrożeń.

Wydzielenie stref aktywności z odpowiednią ilością miejsca dla każdego dziecka.

Zapewnienie łatwej dostępności wyjść ewakuacyjnych i sprzętu przeciwpożarowego.

Bezpieczeństwo emocjonalne:

Tworzenie atmosfery przyjęcia i akceptacji, w której każde dziecko czuje się ważne i doceniane.

Ustanowienie rutyny dnia, która daje dzieciom poczucie przewidywalności i kontroli.

Zapewnienie miejsc, gdzie dzieci mogą się uspokoić i być na chwilę same, tzw. "kąciki spokoju".

Edukacja i zabawa:

Organizowanie przestrzeni tak, by stymulować różne obszary rozwoju: sensoryczne, motoryczne, poznawcze.

Użycie kolorów, kształtów, tekstur i materiałów, które są przyjazne dla dzieci i zachęcają do aktywności.

Interakcje i komunikacja:

Przestrzeń umożliwia bezpieczną interakcję między dziećmi oraz między dziećmi a opiekunami.

Strefy aktywności pozwalają na prowadzenie zajęć w małych grupach, aby opiekun mógł poświęcić uwagę każdemu dziecku.

Dostosowanie do indywidualnych potrzeb:

Uwzględnienie potrzeb dzieci z różnymi preferencjami sensorycznymi i różnym stopniem mobilności.

Możliwość modyfikacji przestrzeni w zależności od potrzeb rozwojowych i zainteresowań dzieci.

Monitoring i przegląd przestrzeni:

Regularne kontrole stanu wyposażenia i warunków w żłobku.

Reagowanie na uwagi rodziców i personelu dotyczące poprawy bezpieczeństwa i komfortu przestrzeni.

Szkolenia dla personelu:

Organizacja regularnych szkoleń z zakresu pierwszej pomocy, bezpieczeństwa dzieci i tworzenia przyjaznego środowiska.

Ustalanie procedur w przypadku wypadków lub incydentów.

Współpraca z rodzicami:

Informowanie rodziców o zasadach bezpiecznej przestrzeni i ich roli w jej utrzymywaniu.

Zachęcanie do udziału rodziców w tworzeniu przyjaznego środowiska dla dzieci.

Dokumentacja:

Tworzenie i aktualizowanie dokumentacji związanej z organizacją przestrzeni, protokołami bezpieczeństwa oraz ewentualnymi zdarzeniami.

Prowadzenie ewidencji zmian i inspekcji.

Podstawa prawna: Konwencja Praw Dziecka

PLAN INTERWENCJI KRYZYSOWEJ DLA DZIECI Z HISTORIĄ ZACHOWAŃ AGRESYWNYCH

Identyfikacja i ocena ryzyka:

Regularna ocena zachowania dzieci z uwzględnieniem historii przypadków agresji.

Tworzenie i aktualizacja indywidualnych planów postępowania dla dzieci z zidentyfikowanym ryzykiem.

Środowisko zapobiegawcze:

Utrzymywanie stabilnej i przewidywalnej rutyny dnia.

Dostosowanie przestrzeni, aby minimalizować bodźce prowokujące agresję.

Stworzenie "kącików spokoju" dla dzieci potrzebujących uspokojenia.

Techniki deeskalacji:

Szkolenie personelu w zakresie technik deeskalacji i komunikacji z dziećmi.

Stosowanie technik oddychania, relaksacji lub innych metod zmniejszania napięcia.

Interwencja w momencie kryzysu:

Zastosowanie umiejętności deeskalacji przez przeszkolony personel.

Ograniczenie kontaktu dziecka w stanie agresji z innymi dziećmi.

Zapewnienie natychmiastowego wsparcia przez dodatkowego pracownika, jeśli to możliwe.

Postępowanie po incydencie:

Prowadzenie dokładnej dokumentacji incydentu.

Analiza przyczyn i okoliczności wystąpienia agresji.

Wsparcie emocjonalne dla dziecka i innych osób zaangażowanych.

Współpraca z rodziną:

Angażowanie rodziców w proces tworzenia planu interwencji.

Dostarczanie rodzicom zasobów i wsparcia w zarządzaniu zachowaniem agresywnym w domu.

Edukacja i wsparcie dla dziecka:

Programy edukacyjne na temat radzenia sobie z emocjami i konfliktami.

Terapia behawioralna lub inne formy wsparcia psychologicznego, jeśli to konieczne.

Przegląd i aktualizacja planu:

Regularny przegląd skuteczności planu i jego aktualizacja na podstawie obserwacji i zgromadzonych danych.

Szkolenia aktualizacyjne dla personelu w zakresie postępowania kryzysowego.

Środki bezpieczeństwa:

Ustalenie procedur awaryjnych, w tym wezwania pomocy z zewnątrz, jeśli sytuacja wymknie się spod kontroli.

Zapewnienie, że wszyscy pracownicy znają procedury i wiedzą, jak ich używać.

Dokumentacja i monitoring:

Utrzymywanie dokładnych zapisów wszystkich incydentów, interwencji i działań postwencyjnych.

Regularny monitoring i przegląd przypadków agresji w celu identyfikacji trendów i wzorców.

Podstawa prawna: Konwencja Praw Dziecka

PROCEDURA ZASTOSOWANIA OGRANICZEŃ FIZYCZNYCH WOBEC AGRESYWNEGO DZIECKA

Warunki zastosowania ograniczeń fizycznych:

Ograniczenia fizyczne mogą być zastosowane tylko w sytuacji, gdy dziecko stanowi bezpośrednio zagrożenie dla siebie lub innych.

Próby użycia mniej inwazyjnych metod muszą być wyczerpane.

Szkolenie personelu:

Tylko przeszkolony personel może stosować ograniczenia fizyczne.

Szkolenie powinno obejmować techniki bezpiecznego stosowania ograniczeń, przepisy prawne oraz zasady etyczne.

Procedura zastosowania ograniczeń:

Ograniczenia należy stosować w sposób, który jest bezpieczny dla dziecka, z uwzględnieniem jego wieku i rozwoju fizycznego.

Należy użyć najmniej restrykcyjnej metody, która zapewni bezpieczeństwo.

Ograniczenia powinny być stosowane tylko przez czas niezbędny do usunięcia zagrożenia.

Dokumentacja:

Każdy przypadek zastosowania ograniczeń musi być natychmiastowo udokumentowany, włączając okoliczności, czas trwania oraz osoby zaangażowane.

Opieka po incydencie:

Po zastosowaniu ograniczeń należy zapewnić dziecku opiekę i wsparcie emocjonalne.

Należy ocenić stan fizyczny i emocjonalny dziecka.

Przegląd procedury:

Po każdym incydencie procedura powinna być przeglądana w celu ustalenia, czy można było zrobić coś inaczej i uniknąć zastosowania ograniczeń.

Wszelkie wnioski powinny być wykorzystane do aktualizacji planów indywidualnych i szkoleń.

Współpraca z rodzicami:

Rodzice powinni być informowani o zasadach stosowania ograniczeń oraz o każdym incydencie ich zastosowania.

Należy współpracować z rodzicami w celu opracowania strategii postępowania z dzieckiem w domu.

Monitorowanie i przegląd procedury:

Procedura powinna być regularnie monitorowana i przeglądana w celu zapewnienia jej skuteczności i zgodności z najlepszymi praktykami.

Podstawa prawna: Konwencja Praw Dziecka

PROCEDURA UDOKUMENTOWANIA ZASTOSOWANIA OGRANICZEŃ FIZYCZNYCH WOBEC DZIECKA.

Procedura ma zastosowanie przy każdym użyciu ograniczeń fizycznych wobec dziecka.

Sposób udokumentowania:

Wszystkie incydenty związane z zastosowaniem ograniczeń fizycznych muszą być udokumentowane niezwłocznie po ich zastosowaniu.

Dokumentacja powinna być prowadzona w formie pisemnej, w specjalnie przygotowanym raporcie incydentu.

Zawartość dokumentacji:

Dokładny opis sytuacji prowadzącej do zastosowania ograniczeń, w tym zachowanie dziecka.

Wymienienie innych metod próbowanych przed zastosowaniem ograniczeń fizycznych.

Dokładny czas rozpoczęcia i zakończenia zastosowania ograniczeń.

Rodzaj zastosowanego ograniczenia oraz powód jego wyboru.

Imiona i nazwiska pracowników zaangażowanych w zdarzenie.

Informacja o stanie dziecka przed, w trakcie i po zastosowaniu ograniczenia.

Informacja o powiadomieniu rodziców/opiekunów prawnych i ich reakcji.

Wszelkie działania podjęte po incydencie, w tym wsparcie dla dziecka.

Przechowywanie dokumentacji:

Wszystkie raporty incydentu powinny być przechowywane w bezpiecznym miejscu, z dostępem ograniczonym do upoważnionego personelu.

Raporty powinny być przechowywane zgodnie z polityką ochrony danych osobowych i prawem dotyczącym prywatności.

Postępowanie po incydencie:

Raport powinien zostać przedyskutowany z dyrekcją żłobka oraz z osobami odpowiedzialnymi za bezpieczeństwo dzieci.

Na podstawie raportu oraz w wyniku dyskusji, powinny zostać podjęte decyzje o ewentualnych zmianach w procedurach lub szkoleniu personelu.

Informacja dla rodziców:

Rodzice lub opiekunowie prawni dziecka powinni być informowani o zdarzeniu i sposobie jego dokumentacji.

Rodzice powinni mieć możliwość zapoznania się z raportem i omówienia go z odpowiednimi osobami w żłobku.

Ochrona praw dziecka:

Procedura powinna być stosowana z poszanowaniem praw dziecka oraz z uwzględnieniem jego dobra i ochrony jego prywatności.

PROCEDURA DEBRIEFINGU Z DZIECKIEM

Procedura dotyczy wszystkich pracowników, którzy mają bezpośredni kontakt z dziećmi.

Debriefing ma być przeprowadzony w przypadku każdego zdarzenia, które mogło wywołać u dziecka negatywne emocje lub stres.

Wytyczne debriefingu:

Debriefing powinien być przeprowadzony przez osobę odpowiednio przeszkoloną, która posiada doświadczenie w komunikacji z małymi dziećmi.

Należy zadbać o to, aby debriefing odbył się w przyjaznej, spokojnej atmosferze, która sprzyja otwartości i poczuciu bezpieczeństwa.

Debriefing należy przeprowadzić w formie dostosowanej do wieku dziecka i jego indywidualnych potrzeb.

Przebieg debriefingu:

Wprowadzenie: wyjaśnienie dziecku, dlaczego przeprowadza się rozmowę i jakie są jej cele.

Słuchanie: pozwolenie dziecku na wyrażenie swoich myśli i uczuć, bez przerywania i oceniania.

Walidacja: zapewnienie dziecku, że jego uczucia są ważne i że jest słuchane.

Edukacja: wytłumaczenie dziecku w prostych słowach, co się wydarzyło, zwracając uwagę na to, aby informacje były odpowiednie dla wieku dziecka.

Normalizacja: pomaganie dziecku zrozumieć, że stresujące reakcje są normalne.

Strategie radzenia sobie: wspieranie dziecka w identyfikowaniu i stosowaniu zdrowych sposobów radzenia sobie z trudnymi emocjami.

Zakończenie: upewnienie się, że dziecko czuje się uspokojone i bezpieczne po rozmowie.

Dokumentacja:

Każdy debriefing powinien być krótko udokumentowany, z zaznaczeniem daty, godziny, uczestników i głównych omawianych kwestii.

Dokumentacja powinna być przechowywana zgodnie z polityką ochrony prywatności i przepisami dotyczącymi danych osobowych.

Postępowanie po debriefingu:

Monitorowanie zachowania i samopoczucia dziecka po debriefingu przez następne dni.

Informowanie rodziców o przeprowadzonym debriefingu i ewentualnych zaleceniach dotyczących dalszego wsparcia dziecka w domu.

Szkolenie personelu:

Wszyscy opiekunowie powinni być regularnie szkoleni z zakresu komunikacji z dziećmi i przeprowadzania debriefingu.

Rewizja i ocena procedury:

Procedura debriefingu powinna być regularnie oceniana pod kątem skuteczności i aktualizowana w oparciu o nowe wyniki badań i najlepsze praktyki w opiece nad dziećmi.

PROCEDURA DOKUMENTOWANIA INCYDENTÓW AGRESJI

Wytyczne dokumentowania:

Incydent należy dokumentować natychmiast po jego zaistnieniu, o ile warunki na to pozwalają, lub jak najszybciej po zażegnaniu sytuacji.

Dokumentacja powinna być prowadzona spójnie, zawsze w taki sam sposób, aby ułatwić analizę i interpretację danych.

Treść dokumentacji incydentu agresji:

Data i dokładny czas zaistnienia incydentu.

Miejsce zaistnienia incydentu.

Opis zachowania agresywnego (co dokładnie się wydarzyło, w jakich okolicznościach, co było przyczyną).

Osoby zaangażowane (dzieci, pracownicy, inni świadkowie) z zachowaniem pełnej poufności danych osobowych.

Reakcja personelu (jakie kroki zostały podjęte, aby zażegnać incydent).

Jakie środki zapobiegawcze/zabezpieczające zostały zastosowane.

Ewentualne konsekwencje dla zaangażowanych dzieci.

Podpis osoby dokumentującej incydent.

Procedura postępowania po dokumentacji:

Przekazanie dokumentacji do kierownika żłobka lub osoby odpowiedzialnej za bezpieczeństwo.

Informowanie rodziców zaangażowanych dzieci o zaistniałym incydencie, z zachowaniem szczegółów konfiden-cjalnych dotyczących innych dzieci.

Analiza incydentu przez zespół żłobka w celu zidentyfikowania możliwych przyczyn i rozwiązania problemu.

Przechowywanie dokumentacji:

Wszystkie raporty dotyczące incydentów agresji należy przechowywać w zabezpieczonym miejscu, z dostępem ograniczonym do upoważnionych osób.

Dokumentacja powinna być przechowywana przez okres określony przez przepisy prawne.

PROCEDURA WSPARCIA DZIECI Z HISTORIĄ ZACHOWAŃ AGRESYWNYCH

Identyfikacja i ocena:

Regularna obserwacja dzieci przez personel w celu wczesnego rozpoznawania zachowań agresywnych.

Dokumentowanie i analizowanie incydentów agresji, aby zrozumieć ich kontekst i możliwe przyczyny.

Indywidualne Plany Wsparcia:

Opracowanie Indywidualnego Planu Wsparcia (IPW) dla każdego dziecka z historią zachowań agresywnych.

Plan powinien zawierać konkretne cele i metody pracy nad zachowaniem, jak również harmonogram regularnych spotkań z rodzicami/opiekunami.

Metody pracy z dzieckiem:

Zastosowanie metod behawioralnych, takich jak system nagród za pożądane zachowania.

Trening umiejętności społecznych i emocjonalnych w bezpiecznym środowisku.

Stosowanie technik relaksacyjnych i sensorycznych w celu pomocy dzieciom w radzeniu sobie ze stresem.

Współpraca z rodzicami/opiekunami:

Regularne spotkania z rodzicami/opiekunami w celu omówienia postępów i wyzwań.

Dostarczanie rodzicom/opiekunom narzędzi i strategii wspierających prace nad zachowaniem dziecka w domu.

Wsparcie rodziców w zrozumieniu przyczyn zachowań agresywnych ich dziecka.

Monitorowanie i ewaluacja:

Regularne monitorowanie postępów dziecka oraz przegląd IPW w celu dostosowania strategii wsparcia.

Dokumentowanie wszelkich zmian w zachowaniu i efektów wprowadzonych interwencji.

Ochrona i poufność:

Wszelkie działania prowadzone w ramach procedury muszą szanować prywatność dziecka i jego rodziny i być zgodne z obowiązującym prawem o ochronie danych osobowych.

PROCEDURA OCENY SYTUACJI- ZAGROŻENIA BEZPIECZEŃSTWA

Wstępna ocena sytuacji:

Osoba zauważająca zagrożenie natychmiast ocenia sytuację pod kątem bezpośredniego ryzyka dla osób i mienia.

Powiadomienie odpowiedzialnych osób:

Natychmiastowe powiadomienie dyrektora, wicedyrektora lub innej wyznaczonej osoby odpowiedzialnej za bezpieczeństwo.

Zabezpieczenie terenu i osób:

Podjęcie natychmiastowych działań mających na celu zabezpieczenie terenu (np. ewakuacja, izolacja obszaru, wyłączenie urządzeń itp.).

Dokładna ocena zagrożenia:

W miarę możliwości, dokładniejsze rozpoznanie źródła zagrożenia, potencjalnych konsekwencji i osób narażonych na ryzyko.

Komunikacja i koordynacja:

Wewnętrzna komunikacja: Utrzymanie stałej komunikacji między wszystkimi pracownikami zaangażowanymi w zarządzanie sytuacją.

Zewnętrzna komunikacja: W razie potrzeby, nawiązanie komunikacji z odpowiednimi służbami (policja, straż pożarna, pogotowie ratunkowe).

Informowanie rodziców:

Powiadamianie rodziców o sytuacji w sposób dostosowany do jej charakteru i stopnia zagrożenia.

Działania reagujące:

Ewakuacja:

Jeżeli ocena sytuacji wskazuje na konieczność ewakuacji, przeprowadzenie jej zgodnie z obowiązującym planem ewakuacyjnym.

Izolacja zagrożenia:

Jeśli zagrożenie można izolować, podjęcie działań w tym kierunku, aby ograniczyć jego wpływ.

Działania wspierające:

Zapewnienie wsparcia psychologicznego dzieciom i pracownikom dotkniętym sytuacją.

Dokumentacja:

Dokumentowanie wszystkich działań podjętych w odpowiedzi na zagrożenie, w tym szczegółów zagrożenia, podjętych kroków i osób zaangażowanych.

Analiza i poprawa:

Po ustabilizowaniu sytuacji, przeprowadzenie analizy wydarzeń i działań, aby zidentyfikować możliwe obszary do poprawy.

Aktualizacja planów ewakuacyjnych, procedur i szkoleń w zakresie bezpieczeństwa.